

SKOLBYN TJUSTA.

A. Sammanställning av fakta hämtade ur följande publikationer:

Nationalencyklopedin band 6.

Det hände i Upplands-Bro. En hembygdsbok. Upplands-Bro Kultur-
turnämnd. Författare: Börje Sandén.

Vad hände egentligen? Andra boken. Skolans historia. Upplands-Bro
Kulturhistoriska Forskningsinstitut. Huvudförfattare: Ruben Lindberg.

Förslag till områdesöversikt med BS §38-förordnande för Tjusta by.
Kulturhistorisk inventering. Upplands-Bro kommun. Stadsarkitektkon-
toret (1985).

B. Egna minnen från 1950-talets mitt som lärare och kantor i bygden.

Tjusta i november 1997.

Percy Säfström.

A. Sammanställning av fakta.

När man arbetar vid Tjustaskolan är det ofrånkomligt att upptäcka att skolan i Tjusta har rötter bakåt i tiden. De vid olika tider uppförda skolbyggnaderna ger perspektiv, som väcker nyfikenhet. För att placera in skolplatsen Tjusta i historien bör man känna till något om skolans historia i stort i vårt land.

Redan i 1686 års kyrkolag fanns föreskrifter om att varje präst inom sin församling skulle svara för undervisning i kristendom och den protestantiska trons huvudstycken. Läskunnighet hos allmogen var härvidlag önskvärd. Oftast var det klockaren, som fick sköta läsundervisningen. Många gånger gavs klockarsysslan till någon före detta soldat, som sårats och fått fysiska men för livet i något av Sveriges många krig. (Kan det anses som en parallell att jag själv jämsides med arbetet som lärare och kantor="klockare" i trettioalet år varit reservofficer i Flygvapnet?)

Genom husförhör, ledda av prästen, kontrollerades allmogens kunskaper i ovan nämnda stycken. Husförhårsprotokoll talar om att befolkningen till stora delar var läskunnig långt före tillkomsten av en allmän skolplikt.

1779 framförde prästerståndet förslag till riksdagen om en allmän skola. Kring sekelskiftet 1800 debatterades frågan ytterligare och fanns med bland de liberala idéerna i 1809 års reformarbete, som ju bl.a. mynnade ut i den nya regeringsformen.

De som ville ha en skolundervisning med ett innehåll, som omfattade mer än endast kristendoms- och katekesundervisning, möttes av många motargument. Motståndarna hävdade att det skulle vara skadligt för allmogen. En sådan tänkt skola skulle fördärva allmogens naturliga renhet och oskuld. 1815 diskuterades idéerna om folkundervisning i riksdagen och tillbakavisades. Betydligt senare, 1842, togs ju till sist ett riksdagsbeslut, som innebar början för folkskolan.

De som ivrade mest för inrättandet av folkundervisning hade emellertid på många håll gått den händelsen i förväg. Det är i detta sammanhang skolan i Tjusta kommer in.

Ett av de sista åren på 1700-talet hade Aske herrgård förvärvats av en brukspatron G. Sehmänn. Han var ofrälse och skulle några år tidigare inte tillåtits köpa en så stor egendom. Ett sådant köp tillhörde då uteslutande de adliga privilegierna. Bestämmelserna ändrades emellertid och gjorde förvärvet möjligt. Kan skälet till ändringen möjligen ha varit Franska revolutionen och adelns öden i Frankrike, som förde jämlikhetstankarna framåt?

Askes nye ägare hörde till dem, som ivrade för tanken på folkundervisning. Kanske kände han att tiden ännu inte var mogen för att ett beslut om allmän skola skulle gå igenom. I alla händelser finns belagt i sockenstämmoprotokoll att Sehmänn 1813 tillkännagav att han skulle inrätta en skola. Han hade utsett Tjusta till platsen för skolan och lovade att bekosta såväl uppförandet av ett skolhus, lärarlön som anskaffande av läromedel. Hans önskan var att församlingen sedan skulle överta byggnaderna och deras underhåll, medan Aske även fortsättningsvis skulle stå för lärarlönen.

Det finns olika uppgifter om när den första skolbyggnaden stod färdig. Både årtalet 1816 och 1818 nämns. En del fakta talar för att 1818 är riktigast. Innan byggnaden var uppförd bedrevs undervisningen i provisoriska lokaler. Den första skolbyggnaden i byn Tjusta innehöll både skolsal och lärarbostad. Det är den byggnad som de senaste åren använts som fritidshem för Tjustaeleverna. Från början låg bostadsdelen närmast vägen och skolutrymmena i motsatt ände. Ett uthus fanns på andra sidan vägen, dock inte det som står där idag. Det är av senare datum. Där Tjustaskolans idrottsplan nu ligger fanns trädgårdsland och en brunn.

Den första skolbyggnaden kom att i sin helhet utnyttjas som bostad, sedan skolhus nr 2, den s.k. Lindströmska Fondens hus, uppförts 1869. Då disponerades de tidigare undervis-

ningsutrymmena om till lärarbostad. I den ursprungliga lärarbostaden omfattande kök och kammare fick en barnmorska flytta in. Läraren hade tillgång till köket "för bak och bryggd", d.v.s. bak och tvätt.

I skolhus nr 2, det s.k. Lindströmska huset, gjordes ena halvan på nedre botten till träslöjdsal. Där kan man än idag beskåda bl.a. en svarv, som drivs genom trampning. Utrymmena räckte inte till också för syslöjdens behov. I skrifterna kan man utläsa, att syslöjden bl.a. hyrde in sig i kapellet, huset som idag är familjen Rågfeldts bostad. Denna fastighet uppfördes ursprungligen 1872 som barnhem. Övervåningens bostadsutrymmen i Lindströmska huset fick tidvis också lämna plats åt undervisningslokal för de yngsta eleverna.

Elevantalet i bygden varierade ganska kraftigt och diskussioner fördes om hur skolorganisationen skulle utformas. Man bestämde sig slutligen för att Tjusta skulle vara platsen för en central skola. Byn ligger ju också tämligen mitt i det område, som utgörs av socknarna Håtuna och Håbo-Tibble. Kyrkskolorna i respektive socken tillsammans med småskolor vid Kålsta och Negelstena skulle utgöra komplement.

Vid Tjusta blev lokalerna i skolhus nr 2 från 1869 till sist inte tillräckliga. Det för båda socknarna gemensamma skolrådet förberedde uppförandet av en helt ny byggnad. Man räknade på en folkskolesal för 60 barn och en småskolesal för 50 samt "avklädningsrum" för båda salsarna. En bostad för lärare skulle inrymmas på en övervåning.

Det rådde oenighet om såväl byggnadens storlek som placering. Provinsialläkaren, som fanns i Skråmsta, fällde avgörandet. Han ansåg att placeringen på kullen mittför infartsvägen var lämpligast ur sanitär synpunkt. Rent byggnadstekniskt var den säkert också perfekt. Det märker man inte minst om man tittar på den fina stengrunden. Ingenting har ändrat läge under de gångna hundra åren.

I anslutning till "Mattssonska stugan", den vitrappade byggnaden snett framför skolhuset, låg ett uthus. Det fick stryka på foten innan skolbygget startade 1896. Två år senare, 1898, var skolbyggnad nr 3 klar att tas i bruk. Den kom i en första omgång att användas t.o.m. utgången av 1956.

Folkskolestyrelsen i den nybildade Upplands-Bro kommun anhöll 1953 att få bygga en ny skola, den fjärde, i Tjusta. Det tog längre tid än beräknat med statsbidrag och olika tillstånd, men i oktober 1955 kunde arbetet på den nya byggnaden sättas igång. De första ritningarna upptog gymnastiksal och slöjdsal i markplanet. Utrymmet för gymnastiksal ströks dock, och slöjdsalen förlades till källarplanet, eftersom Skolöverstyrelsen ansåg att kostnaden annars skulle bli för hög. Skolan fick en mindre motionshall på vinden. I korridoren sattes en vägg upp så att ett omklädnadsrum tillskapades. Motionshallen är idag den fina lokalen Panoramat och omklädnadsrummet har blivit grupprum i anslutning till Björken.

En mycket starkt drivande kraft bakom den fjärde generationen skolhus i Tjusta var dåvarande distriktsöverläraren Gösta Tillman, sedermera rektor, förste rektor och skolchef i vår kommun. Han hade förresten vid denna tid sin expedition på övervåningen av Lindströmska huset i ett par av de tidigare bostadsrummen. Familjen Tillman bodde fram till 1959 i Tjusta och flyttade då till Bro. Expeditionen överfördes till det nybyggda huset utefter skolvägen vid Härneviskolan. Senare växte den ut till det så kallade Skolkontoret med placering i tvåvåningsdelen vid samma skola.

B. Egna minnen.

Ända fram till vårterminen 1955 hade skolorna i Tjusta och Håtuna haft vardera en läraravdelning med årskurserna 1-2 (b 1-form) och en läraravdelning med årskurserna 3-6 (B 2-form) medan Håbo-Tibble skola endast hade en läraravdelning med årskurserna 3-6 (B 2-

form) med Carl Efraim Walldén som lärare. Småskolan var där nedlagd sedan några år.

Från höstterminen 1955 gjordes organisationen om så att en etta och en trea läste i Håtuna kyrkskola med varsin lärare, en tvåa och en fyra fanns i Tjusta med varsin lärare och en fem-sexa läste i Håbo-Tibble kyrkskola med mig som lärare för de båda årskurserna. Pendel-skjutsar i Robert Janssons regi samlade upp barnen i bygden och körde dem till rätt skolplats. Skjutsen fortsatte sedan till Härneviskolan, där årskurs 7 var placerad och undervisades av Olov Hedin, Magnus Lundegren och Börje Sandén växelvis olika år.

När vårterminen 1957 började, drog klasserna, som organiserats på ovan skildrat vis, in i den nya skolbyggnaden i Tjusta med sina respektive lärare. Klasserna var alltså fem till antalet med en årskurs i varje förutom den klass som omfattade årskurs 5-6. Lärarna var Maj-Britt Enström, Lena Brundin (Sedermers gift Mark), som vikarierade för fjärde och sista terminen på Britt Lindermans tjänst, Greta Krantz, Sara Andrén och undertecknad. Träslöjden hade vaktmästaren Rutger Mark liksom många tidigare år hand om, och Dagny Carlsson hade ansvaret för textilslöjden.

Byggnaden hade bara fyra klassrum, varför bibliotekssalen, nuvarande Aspen, genast togs i bruk som klassrum. Enda skillnaden var att golvytan där var något mindre och att salen saknade vatten och handfat. Övriga salar hade den faciliteten, dock bara kallt vatten.

Under jullovet 1956-1957 kördes skolbänkar och övrig utrustning liksom läromedel över till den nya skolan. Transporten sköttes av bröderna Sigge och Gunnar Schedins åkeri. Deras fruar, systrarna Hjördis och Alice Schedin, förberedde den skomåltidsverksamhet de fått anställning vid i de nya fina kökslokalerna och matsalen. De serverade sedan under många år en på platsen lagad god och varierad kost. Med jämna mellanrum levererade Johan Hedin potatis från Norränge, och skolans vaktmästare Rutger Mark hämtade mjölk vid Kvarnibbles mjölkammare. För ändamålet hade han utrustats med en "kommunal" släpkärra till sin cykel.

Alla uppskattade att få ett lagat mål mat till lunch i stället för de i och för sig goda smörgåsar, som hämtats tidigare från busshållplatsen vid stora vägen. Varje elev hade sin bestämda plats i matsalen. Maten var upplagd på tallriken då man kom till matsalen. Systrarna Schedin förvärvade med åren stor kännedom om hur mycket mat som kändes lämpligt för var och en i en första portion.

Under det jullov då inflyttningen skedde, hann Rutger Mark slipa och lacka översidan på skolbänkarna, som kom från de gamla skolorna. Han och hans fru Gerda hade redan tidigare varit vaktmästare och lokalvårdare i de äldre skollokalerna i Tjusta. Nu blev deras arbete mera omfattande eftersom lokalernas antal ökades. Som nämnts härövan hade Rutger också hand om träslöjden sedan flera år. Det arbete som han och den för textilslöjden ansvariga Dagny Carlsson lade ner gav mycket goda resultat. Varje läsår på "examensdagen" anordnades utställningar på långbord i korridorerna, där resultatet av slöjdmödorna kunde beskådas av elevernas föräldrar.

För Rutger Mark kändes det säkert lockande att få ta den nya träslöjdsalen i bruk. Det krävde mycket arbete att fylla verktygsskåpen, till en del med redan tidigare använda verktyg från de äldre skolorna. Ny utrustning var dock en elektrisk träsvarv och en för hand vevad pelarborrmaskin. Textilslöjdens utrustning bestod förutom material för handsömning i något skåp och utrymme för lite tyg, garner etc. enbart av ett par symaskiner av "tramptyp", som under icke slöjdtid stod nere vid kortväggen i ett av klassrummen. Det mesta av övriga läromedel kom från de äldre skolorna.

Ända fram till 1967 sköttes lokalvården av paret Mark. De hade ingen maskinell utrustning och fick lägga ner ett fantastiskt arbete på bl.a. golvens vård. Det har betytt mycket ända in i dessa dagar. Genom en omändring på de ursprungliga ritningarna skapades ett utrymme för omklädnad, dusch och bastu i källarplanet utanför pannrummet. På skolsche-

mat hade pojkarna bastubad varannan vecka och flickorna varannan vecka. I vaktmästarparets uppgifter ingick att sköta bastubaden och leda "rengöringen".

Inför flyttningen minns jag att en del av eleverna i min 5-6:a i Håbo-Tibble skola kände bävan för att "komma till en så stor skola". De blev emellertid mycket förtjusta i den "stora gymnastiksalen", d.v.s. den senare så förkättrade motionshallen på övervåningen. Jämfört med de gamla klassrummens utrymmen för inomhusgymnastik bjöd den ju på oanade möjligheter till aktiviteter. Tänk, det fanns gymnastikmattor där och man kunde placera ut alla redskap i hela salen till ett allomfattande "skeppsbrott". Det hade ingen varit med om tidigare.

Storleken på skolan visade sig genast vara passande. Man lärde sig snabbt att hitta i hela skolan. Det gick mycket fort att lära känna de flesta av skolkamraterna. Just detta har också många gånger bekräftats av nytilkommande elever.

Jag minns inte hur många elever skolan hade på inflyttningsdagen i januari 1957. Något år senare vet jag bestämt att elevantalet var 111 och lärarnas antal 5. Alla åt samtidigt i matsalen. Jo, det gick! En del stolar byttes ut mot rygglösa taburetter. Då kunde fem elever rymmas längs bordens långsidor jämfört med fyra annars. Men trångt var det!

Två händelser under 1960-talet medförde att elevantalet vid Tjustaskolan sjönk kraftigt. Den ena var att Aske bytte ägare. Från 1946 hade Fosfatbolaget ägt Aske och drivit det som försöks- och demonstrationsgård med därav följande många arbetstillfällen. Stockholm stad köpte nu egendomen och arrenderade ut den för "vanligt" jordbruk, som inte krävde på långt när lika många anställda.

Den andra händelsen var, att då I 1 flyttade ut till Granhammar, kom dess övningsområde att påverka de delar av Håbo-Tibble, som låg längst bort mot Västra Ryd. Den stora herrgården Negelstena upphörde som brukningsenhet och jämnades med marken. Där försvann arbeten och bostäder för en stor skara människor. Även Löfsta påverkades med färre boende som följd. Som lägst var Tjustaskolans elevantal efter de här händelserna nere i 53 barn fördelade på 3 läraravdelningar, en klass med åk 1-2, en med åk 3-4 och en med åk 5-6.

Ganska snart blev de tomma bostäderna vid Aske efterfrågade av bostadssökande. Det betydde för Tjustaskolans del ett tillskott av elever. Men skolans fortbestånd in i framtiden kändes inte tryggad.

HSB hade haft planer på att uppföra en villastad vid Granhammar. De planerna stoppades av I 1:s utflyttning till Kungängen. Var det därför HSB drog upp planer på en stereotyp motsvarighet vid Håbo-Tibble kyrkby? Dessa tankar väckte en negativ reaktion i bygden. Men samtidigt behövde ju invånarantalet öka!

Under mottot "Rädda Tjustaskolan" startade arbetet med att tillföra Håbo-Tibble kyrkby flera fastigheter och invånare. En första bebyggelseetapp stod färdig 1977-1978 och en ny etapp följde tioåret år efter. Med Sven-Olov Nyberg och Stig Sundblad i spetsen klarades mängder av hinder på tillblivelsens väg av.

Nu fick Tjustaskolan många nya elever. Det kändes spännande att få se hur dessa skulle trivas både i skolan och på sin nya boplats. De flesta inflyttande elever kom från områden där många faciliteter, som saknades i vår bygd, kändes självklara och låg verkligt nära till. Att bo i vår bygd betydde att avstånden blev långa till sådant som tidigare funnits "runt hörnet".

Genom samtal med de nya eleverna försökte jag efter en tid få reda på hur de fann sig tillrätta. De svarade enstämmigt att de snabbt kände sig hemma i Tjustaskolan. Skolan upplevdes inte större än att det gick fort att lära känna de nya skolkamraterna. De hade också upptäckt att det här vid skolan var mycket vanligt att lekar och t.ex. fotbollspel bedrevs i mycket mer åldersblandade grupper på rasterna än vad de förut varit vana med. De saknade inte heller iordninggjorda lekplatser på fritiden. "Här kan vi ju leka överallt", var ett vanligt svar.

Ganska snart blev Gula skolan genom inflyttningarna för trång. Ett lokaltillskott blev av

nöden. Röda skolan hade efter stängningen 1957 delvis utnyttjats som förråd för hemvärmnet och Röda Korset. Skorstenar och yttertak förföll med åren, och byggnaden var i ett så dåligt skick att regn och smältvatten läckte in. Vintertid kunde det vara nog så besvärligt att gå in där. På golven hade vattnet frusit till iskanor. Som tur var fick såväl skorstenar som tak en rejäl och grundlig upprustning.

I Gula skolan hade värmepannorna från början dimensionerats så att de skulle kunna värma upp ytterligare en byggnad. Man hoppades ju att skolan efter någon tid skulle få den gymnastiksal, som lyftes ut ur byggritningarna 1955. Nu dök idén upp att utnyttja denna uppvärmningskapacitet till Röda skolan och ge denna byggnad en upprustning. Allt verkade hoppfullt.

Två saker gav dock smolk i glädjebägaren: VVS-entreprenören från 1956 menade att det gått för lång tid för att man skulle våga lita på pannornas hållfasthet. Ett byte skulle dra alltför stora kostnader. Att överföra vattenburen värme till Röda skolan skulle också kräva anläggande av en mycket kostnadskrävande kulvert.

Jag minns ett möte en fredagseftermiddag med personer från såväl Tekniska kontoret som Skolstyrelsen. När Röda skolan tycktes vara utom räckhåll undersöktes möjligheten att göra en förlängning med två lärosalar på envåningsdelen av Gula skolan. Den skulle lagom rymmas mellan den befintliga gaveln och skolans idrottsplan. Det stegades och mättes och gjordes ungefärliga överslagsberäkningar av kostnaderna. Vi hoppades att några telefonsamtal om exaktare prisuppgifter på måndagen skulle ge våra förhoppningar näring. Men inte! Sammantaget mynnade ansträngningarna ut i vad vi hört förut: Det blir för dyrt!

Men så hände något oväntat: Förbudet att installera direktverkande elvärme togs bort. Och si: Det skulle passa alldeles utmärkt vid upprustningen av en sådan byggnad som Röda skolan. För att låta husets vackra yttre vara orört var det självklart att all tilläggsisolering skulle göras "inåt". Det var då mycket praktiskt att få dra alla ledningar utanpå de gamla väggarna i lärosalar och kapprum innan isoleringen anbringades. Som väggbeklädnad valdes en spån-skiva med inslag av bark i ytan. Det blev inte så glansigt utan passade utmärkt i en byggnad med så gamla anor.

Inom personalen vid skolan hade vi tagit fram förslag på hur lokalerna skulle omdisponeras. Dessa förslag lämnades över till Tekniska kontoret och kom att ligga till grund för renovering och omändringar. De gamla innanfönstren hittades på husets vind och anbringades i salarna. Dock blev i vardera av de större salarna två av dem öppningsbara liksom ett vardera i grupprummen och kapprummet. Fyndet av innanfönstren sparade stora belopp. Det skulle ha blivit mycket dyrt att beställa nya fönster, eftersom de gamla inte hade vår tids standardformat.

I slänten mellan Gula och Röda skolan grävdes en ränna för avloppsrör, vattenrör, el- och teleledningar. Detta kostade småslantar jämfört med en värmekulvert. Det bestämdes, också av besparingsskäl, att allt av vatten och avlopp bara skulle dras fram till den del av byggnaden, som låg närmast Gula skolan. Senare fick såväl klassrum som grupprum i resten av huset också vatten och avlopp indraget. På ett par ställen togs dörrhåll upp, sattes igen eller breddades. Redan befintliga dörrar från andra delar av huset kunde användas. De som utförde ombyggnaden skaffade fram dörrfoder med fin profil, som matchade de gamla dörrfodren.

Benämningarna Röda och Gula skolan kanske ska ges en bakgrund. För oss som arbetat i Tjusta under några år kändes den gula byggnaden som "ny". Många elever uppfattade dock den renoverade och nytillkomna byggnaden som "ny" medan det gula huset kändes "gamalt". För att inte förbistring skulle uppstå bestämde vi oss för benämningarna Gula respektive Röda skolan.

Hösten 1981 togs åter Röda skolan i bruk. Man kunde då konstatera att lokaltillskottet skedde till ett betydligt lägra pris än vad en motsvarande nyproduktion skulle ha betingat. Känslan att få länka samman olika epoker i Tjustas skolhistoria kan ju knappast prissättas men var en

positiv effekt av upprustningen.

När man som jag var barn under andra världskrigets år och upplevde sin ungdom under kalla krigets dagar, verkade vissa händelser aldrig kunna infalla under den egna livstiden. Jag tänker på sådant som återföreningen av de båda tyska staterna, Sovjetunionens sönderfall och införandet av ett demokratiskt styrelsesätt i Sydafrika utan stor blodspillan. Allt detta upplevde jag som små mirakel. Jag hade aldrig trott att jag skulle få uppleva dessa händelser. Dock tillkom något om möjligt ännu mera oväntat!

Vid valet 1994 gick majoriteten i vår kommun över från den borgerliga till den socialdemokratiska sidan. Ett beslut hade tagits under den borgerliga mandatperioden att uppföra en gymnastiksalsbyggnad på vänster sida om nedfarten till Gula skolan. Peter Magnusson var vid denna tid ordförande i Tjustaskolans föräldraförening, som drev frågan hårt. I Kommunstyrelsen fördes frågan fram till beslut av Rolf Hultman. Beslutet revs emellertid genast upp av den tillträdande nya socialdemokratiska majoriteten, som ansåg att bygget inte gick att genomföra i det rådande ekonomiska läget. I stället gavs åt arkitekten Gunnar Cedervall uppdraget att se över Tjustaskolans lokalbehov i stort och om möjligt också ta fram förslag på lokaler för gymnastik och idrott.

Arkitekten kom till skolan och inventerade vilka lokaler, som redan fanns. Vid flera tillfällen kom han tillbaka och presenterade idéer och lösningar, som vi inom personalen fick ge våra synpunkter på. Han såg möjligheter, som ingen av oss andra ens anat fanns. Genom att ändra om i redan befintliga men dåligt utnyttjade lokaler i källarplanet fick han fram omklädnads- och duschutrymmen. Själva gymnastiksalens placering och utförande löste han så att det hela utifrån mest kom att likna en trevlig stuga.

På andra ställen i Gula skolan gjordes omändringar, som inte var särskilt stora men viktiga. Ett personalrum av tillräcklig storlek och arbetsplatser för personalen därintill skaffades fram ur en tidigare lärosal och korridor. Genom finurliga omsvängningar av tidigare toalett- och städutrymmen kunde ett litet biblioteksrum tas fram liksom en expedition i det tidigare materialrummet. Min levnads fjärde mirakel var ett faktum!

Det var med verklig glädje vi kunde fira Gula skolans 40-årsjubileum, då vårterminen 1997 började. I den fina nya gymnastiksalen avåts ett tårtkalas av sällan skådat slag. På lördagen i vårterminens första skolvecka genomförde vi i samma sal en högtidlig invigning med klippning av ett band, som hölls upp av kommunalrådet Sven-Inge Nylund och bildningsnämndens ordförande Håkan Heglert. Självklart var det en av skolans sexåringar, som höll i saxen.

Salen hade då redan varit i bruk några veckor under höstterminens slut. Föräldrar och inbjudna, varav en del varit med om att flytta in i Gula skolan 1957, fick sig till livs en underhållning med sång, spel, dans och bildspel. Alla kunde dock inte rymmas samtidigt i salen, varför programmet måste uppföras ytterligare en gång.

Samtidigt lotsades övriga besökare runt i Gula skolan och skolbyn Tjusta i grupper med elever som vägvisare. De kunde också om så önskades välja att besöka skolans matsal, där föräldraföreningen för dagen bedrev kaféverksamhet.

Vad framtiden bär i sitt sköte är svårt att sia om. Bildandet av en lokal styrelse för Tjustaskolan med föräldramajoritet pekar fram mot en spännande utveckling. Om det ska lyckas att genomföra en sådan sak väl, är det förmodligen vid en skola av just Tjustaskolans format och typ och med det engagemang, som omgivningen i bygden visar prov på. Lycka till på den inslagna vägen!

önskar

som tjänstgjort vid skolan i bygden som lärare, tillsynslärare och rektor samt som kantor i Håbo-Tibble kyrka under åren 1955-1997.